

forpøste Luften. Naar jeg er gaaet med til Bevillingen til en Kasernebygning, er det, fordi den skal opføres i Henhold til en af Rigsdagen vedtagne Lov af 15 Marts 1895. Flertallet i Udvalget har vel saa vidt muligt bestræbt sig for blandt de Bevillinger, det er gaaet med til paa § 26, ikke at give noget til Fæstningen, men det er desværre ikke lykkedes fuldstændig. Der er paa § 26 f. Eks. en Post, der angaar Anstæffelse af Positionsskyts. Der er forlangt 75,000 Kr.; Flertallet nedsetter Summen med 40,000 Kr. og vil altsaa give 35,000 Kr., som skal anvendes til Skyts, der skal stilles op ude paa Fæstningen. Jeg foreslaar at nægte hele Beløbet. Under Litra 1 o gaar Flertallet med til at bevilge 40,000 Kr. til røgfrat Krudt for de korte Kanoner ude paa Fæstningen. Det er altsaa ogsaa en Bevilling, som kommer Fæstningen til gode, og som jeg ogsaa har foreslaaet skal gaa ud. Men ellers maa jeg indrømme Benstre, at det paa en Mængde andre Punkter har bestræbt sig for at ærlig Vilje saa vidt muligt at undgaa paa denne Paragraf at bevilge noget til Fæstningen. Der er nægtet Bevilling til Særnbanemateriel, til Væsmateriel, til Baraklejren paa Sælemark, og det kan jeg selvfølgelig ikke andet end være glad ved. Det havde dog glædet mig mere, om Venstre ogsaa paa disse Poster havde jagt: Det ville vi ikke have noget at gøre med, da det er et Beløb, der kommer Fæstningen til gode.

Hvad Skæbne, de Vædringsforslag, jeg har stillet, vil saa, er jo givet paa Forhaand; jeg ved, de ville blive slagtede uden Naade og Barmhjertighed, og jeg ved, at selv om jeg var aldrig saa veltalende, ja, selv om en Engel fra Himmelen kom ned og vilde tale for disse Vædringsforslag, var det ikke muligt at faa dem gennemførte. Deres Skæbne og Dom er bejoglet, men det er min Overbevisning, at selv om disse Vædringsforslag blive slaede ihjel, er der mange Medlemmer i denne Sal, som efter deres inderste Overbevisning vilde anse det for heldigt, om de blev vedtagne, men af forskellige Hensyn — i Fjor var det jo, som af Ordføreren udtalt, med Hensyn til Fæstningen, af Hensigtsmæssigheds-hensyn — ville stemme for Militærbevillingerne. Jeg antager, at mange i deres Inderste ønske, at de Vædringsforslag, jeg har stillet, kunde blive vedtagne, men af et

eller andet Hensyn ville de alligevel ikke stemme for dem, men stemme for, at de altsaa skulle slagtes. Min Overbevisning er det imidlertid, at hvis disse Vædringsforslag, jeg har stillet om Militærvæsenet, skulde sættes til Afstemning ude omkring i Befolkningen, saa at hver Mand her i Landet havde Lov til at stemme over dem, vilde de blive vedtagne med stor Majoritet, og det er Grunden til, at jeg igen i Mar har stillet disse Vædringsforslag. Jeg mener, at det netop er i den Retning, Befolkningen ønsker, vi skulle gaa frem. Befolkningen ønsker ikke at bevilge alt, hvad der forlanges her til Militærvæsenet, men den ønsker netop at gaa ad den Vej, som jeg har anvist med mine Vædringsforslag. Naar vi fra Socialdemokratiets Side modarbejder Militarismen, saa er det ikke udelukkende af Had til Militarismen, for vi vide jo meget godt, at Militarismen er kun en Tjener i en stærkere Haand. Der staar en anden Magt bagved, som leder og styrer Bajonetterne, og det er en Magt, som er langt stærkere, nemlig Kapitalismen. I dens Tjeneste staar Militarismen. Kapitalisterne ere Folk, der kunne gøre deres Beregninger, Folk, som ikke give Penge ud til andet, end hvad de vide betaler sig, og Kapitalisterne stille sig over for Militærmagten paa samme Maade som f. Eks. Folk stille sig over for en Bladshund. Naar en Mand holder en Bladshund, er det ikke af Kærlighed til Dyret, men det er, fordi dette Dyr skal beskytte hans Gods. I Umindelighed holder man ikke Bladshunde af Kærlighed til dem, men de holdes, fordi de skulle beskytte ens Gods, og man vælger dem helst saa glubste som vel muligt. Saaledes stiller Kapitalisterne sig ogsaa over for Militærmagten. De understøtte den og give Penge til den, fordi de i Ly af Bajonetterne ville være i Stand til at udplyndre Befolkningen og tilegne sig Udbyttet af Folkets Arbejde. Hvis Kapitalisterne vare sikre paa, at de i Fred og Ro kunde udbytte og udplyndre den arbejdende Befolkning som hidtil, vilde Militærvæsenet snart komme til at dele Skæbne med Vagnjens Krigshunde, men det er netop det, de frygte for, at de ikke kunne, og derfor ofre de villig til Militarismen, og derfor er det, at disse store Beløb blive forlangte her. Af den Grund siger jeg, at hvis man vil